॥ अथ पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

मैत्रेय उवाच ॥ इति संदिश्य भगवान् वार्हिःषदैरभिपूजितः ।*
पश्यतां राजपुत्राणां तत्रैवान्तर्दधे हरः ॥१॥
रुद्रगीतं भगवतः स्तोत्रं सर्वे प्रचेतसः ।
जपन्तस्ते तपस्तेपुर्वर्षाणामयुतं जले ॥२॥
प्राचीनवर्हिषं क्षत्तः कर्मस्वासक्तमानसं ।
नारदोऽध्यात्मतत्त्वज्ञः कृपालुः प्रत्यबोधयत् ॥३॥
श्रेयस्त्वं कतमद्राजन् कर्मणात्मन ईहसे ।
दुःखहानिः सुखावाप्तिः श्रेयस्तन्नेह चेष्यते ॥४॥
राजोवाच ॥ न जानामि महाभाग परं कर्मापविद्धधीः ।
ब्रूहि मे विमलं ज्ञानं येन मुच्येय कर्मभिः ॥५॥
गृहेषु कूटधर्मेषु पुत्रदारधनार्थधीः ।
न परं विन्दते मूढो भ्राम्यन् संसारवर्त्मसु ॥६॥
नारद उवाच ॥ भो भोः प्रजापते राजन् पशून् पश्य त्वयाध्वरे ।
संज्ञापितान् जीवसंघान् निर्घृणेन सहस्रशः ॥७॥
एते त्वां संप्रतीक्षन्ते स्मरन्तो वैशसं तव ।
संपरेतमयःकूटैश्छिन्दन्त्युत्थितमन्यवः ॥८॥
अत्र ते कथयिष्येऽमुमितिहासं पुरातनं ।
पुरंजनस्य चरितं निबोध गदतो मम ॥९॥